

Camellia

11

宠妾作死日常

ยุทธวิธี
ใต้เท้าผู้
ความ
โปรดปราน
ของ นางสนม

月下微尘 เย่วเซี่ยเว่ยจิน เขียน
เมี้ยวหมิงฉีเมี่ยว แปล
CHEN CHUN HUNG วาด

บทที่ 335 ลักพาตัว

อุลาน่าลาซื้อมองบรรดาผู้จัดการร้านที่คุกเขาขอรัก
อยู่ตรงหน้า ริมฝีปากแดงถูกนางกัดแน่นจนเลือดซึม
รสคาวเลือดในปากทำให้นางได้สติกลับคืน

เดิมทีนางตั้งใจจะอาศัยจังหวะที่สถานการณ์ยังพอ
ไถลเกลียวได้ หาทางให้วันเหยียนซื้อหยุดมือ แต่ไม่คิดเลยว่า
อีกฝ่ายจะไล่ต้อนนางอย่างไม่ลดละ ไม่เปิดโอกาสให้หายใจ
แม้แต่น้อย เพียงไม่กี่วันเท่านั้น ร้านสุดท้ายของนางก็ถูกปิดล้อม

ไม่ใช่ว่าคนของนางไร้ฝีมือ หรือสินค้าของร้านไม่มี
คุณภาพ แต่เพราะทุกสิ่งอื่นถึงจัดเตรียมไว้ให้หวานชื่นนั้น
ดีเกินไป ดีจนไม่เปิดโอกาสให้นางได้ตอบโต้

ก่อนที่ร้านค้าทั้งหมดของอุลาน่าลาซื้อจะถูกเปลี่ยนมือ
ไม่ว่าจะเป็นหวานชื่นหรือสกุลวันเหยียน ต่างไม่มีท่าทีว่าจะ
หยุดมือแม้แต่น้อย

หลายคนเฝ้าจับตามองเพื่อดูว่าท้ายที่สุดแล้ว
อูลาน่าลาซื่อจะสามารถพลิกสถานการณ์กลับมาได้ หรือ
จะถูกกดลงจนจมดิน

**เมื่อเทียบกับความรื้อรnhของอูลาน่าลาซื่อแล้ว หว่านซี
และสกุลหวันเหยียนกลับดูสงบและสบายใจยิ่งนัก**

เพียงแต่ด้วยความที่ผู้คนมากมายต้องการสืบ
ความเคลื่อนไหวต่อไปของพวกเขา และในเมื่อหว่านซีไม่อยู่ใน
เมืองหลวง สายตาทั้งหมดจึงพุ่งไปที่พ่อลูกตระกูลหวันเหยียน
แทน

หวังต้ารับมือได้อย่างเชี่ยวชาญ ส่วนเจียนหนิงซึ่งยัง
ไม่ชำนาญด้านการเข้าสังคม จึงเลือกหลบเลี่ยงผู้คน

แม้ภายนอกดูเหมือนจะเป็นการที่น้องสาวช่วยแก้แค้นให้
ครอบครัว แต่ในความเป็นจริง นี่คือการช่วยให้สกุลหวันเหยียน
มีชื่อเสียงด้วย

แม้นางสาวจะเป็นที่โปรดปรานของจวินอ๋อง และให้กำเนิดบุตรชายสาม บุตรสาวหนึ่ง ฟังเผินๆ ดูเหมือนน่าภาคภูมิใจ แต่ผู้ที่ได้ประโยชน์กลับเป็นตระกูลหวันเหยียน สายหลัก หาใช่สายของครอบครัวพวกเขาไม่

ทว่าครั้งนี้ เพียงแค่สามารถโค่นอาณาจักรการค้าของพระชายาชิงอ๋องลงในเวลาอันสั้น ก็เพียงพอให้ผู้คนจดจำ ‘ตระกูลหวันเหยียน’ ของพวกเขา มากกว่า ‘ตระกูลหวันเหยียนสายหลัก’

เจียนหนิงอาจไม่ใช่คนทะเยอทะยานนัก แต่ความมุ่งมั่นที่จะเชิดชูเกียรติของตระกูลและเป็นที่พึ่งให้นางสาวไม่เคยจางหายไป ในสายตาเขา ความดีความชอบในครั้งนี้อาจยกให้นางสาว จึงไม่คิดจะรับคำสรรเสริญเหล่านั้นเลย เขาหลีกเลี่ยงผู้คนที่จ้องจะประจบประแจง แต่ไม่คิดว่า...นั่นจะเปิดโอกาสให้คนอื่นฉวยโอกาส

“เจ้าคือหวันเหยียนเจียนหนิง?”

เขียนหนังสือเพื่องอกจากที่ว่าการ และเดินทางกลับจวนด้วยการขี่ม้า ทว่าระหว่างทางกลับถูกชายรูปร่างสูงใหญ่ เจ็ดแปดคนล้อมไว้จนมิด

ใบหน้าของฝ่ายตรงข้ามดูเผินๆ อาจไม่ต่างจากชาวบ้านธรรมดา ทว่าอากัปกิริยาและรังสีอันอันตรายที่แผ่ออกมา กลับบอกอย่างชัดเจนว่านี่ไม่ใช่คนธรรมดา แม้ท่าทางยังดูมีมารยาทอยู่บ้าง แต่เขียนหนังสือก็สัมผัสได้ถึงเจตนาร้ายบางอย่างจากชายผู้นี้

เขาไม่มีเวลามาคิดวิเคราะห์เป้าหมายที่แท้จริงของคนเหล่านี้ ทว่าเพียงเห็นแค่การปรากฏตัวของพวกเขาก็เพียงพอให้แน่ใจว่าคนเหล่านี้ไม่ได้มาดี

ใครกันแน่ที่กำลังจ้องจะเล่นงานเขาในช่วงเวลาเช่นนี้...

“ข้าเอง เจ้ามีธุระอันใดกับข้า?”

เขียนหนังสือกลบความระแวงในใจไว้ ยิ้มบางๆ ตอบกลับอย่างสุภาพ

แม้จะยังไม่รู้ว่าคนตรงหน้าเป็นใคร แต่น้ำเสียงและท่าที
ของเขายังคงสุภาพจริงใจ ฉะนั้นจึงมีความถ่อมตัวมากกว่า
คุณชายทั่วไปอยู่หนึ่งขั้น ซึ่งเป็นลักษณะที่ทำให้ผู้คนรู้สึกดีนัก
กว่ากับคนที่มาหาเรื่องแล้ว ต่อให้สุภาพเพียงใดก็ไม่อาจดึงดูด
ใจได้เท่ากับเงินตรา

“มีคณอยากพบเจ้า ขอเชิญคุณชายห้วนเหยียนไปกับ
พวกเราสักครา”

สิ้นเสียง ชายสองสามคนก็ขยับเข้าไปใกล้

ฉะนั้นจึงยังคงนั่งตัวตรงบนหลังม้า แววกังวลฉายผ่าน
ดวงตาแวบหนึ่ง แต่ยังไม่พยายามรักษารอยยิ้มพลางเอ่ยขึ้นว่า

“โธ่? ไม่ทราบที่...”

ยังพูดไม่ทันจบ เขาก็ยกแส้ในมือฟาดใส่ชายที่อยู่ใกล้
ที่สุดเต็มแรง อีกฝ่ายชะงักก้าวถอยโดยสัญชาตญาณ ฉะนั้นจึง
จึงควมม้าพุ่งออกจากวงล้อมทันที

เมื่อเห็นว่าฉะนั้นหลุดรอดไปได้ หัวหน้ากลุ่มก็สยด
เสียงหนึ่ง จากนั้นก็รีบกระโดดขึ้นม้าตามไปติดๆ ส่วนพวก

ที่ไม่มีมีม้าก็วิ่งไล่ไปตามแรงขา จะทันหรือไม่...ตอนนี้คงไม่ใช่
สิ่งที่พวกเขาให้ความสำคัญอีกต่อไป

เจียนหนิงมีฝีมือขี่ม้าและยิงธนูไม่เลว ซ้ำยังได้เปรียบ
ที่ลงมือก่อน ช่วงแรกจึงนำอยู่หลายช่วงตัว ทว่าคนของอีกฝ่าย
ก็ไม่ใช้มือสมัครเล่น ที่สำคัญแต่ละคนดูมีประสบการณ์สูง
สายตาและท่าทางบ่งบอกชัดว่าเป็นพวกที่ผ่านศึกมาจาก
กองทัพ

เดิมที่เจียนหนิงยังนึกไม่ออกว่าใครจะลงทุนใหญ่โต
เพื่อเล่นงานเขาผู้เป็นเพียงคนไม่สำคัญคนหนึ่งถึงเพียงนี้
แต่พอคิดถึงตระกูลฝั่งมารดาของพระชายayangชินอ่องแล้ว
เขาก็เข้าใจขึ้นมาทันที และความเข้าใจนั้นก็นำมาซึ่งความ
ขุ่นแค้นเต็มอก

พระชายayangชินอ่องต้องการจับเขา เพื่อใช้เขาเป็น
เครื่องมือต่อรองกับน้องสาว หวังบีบบังคับให้หวานซีหยุดมือ
หากโลกมากหน้อยก็คงหวังเอากิจการที่เสียไปคืนกลับมา
อีกด้วย

แต่บนโลกนี้มีหรือจะมีเรื่องดีพร้อมถึงเพียงนั้น?
เป็นฝ่ายหาเรื่องก่อนแท้ๆ พอแพ้ย่อยยับก็คิดใช้เล่ห์เหลี่ยม
หวังเอาทุกอย่างกลับคืน แล้วหยาดเหงื่อแรงใจที่พวกเขาลงไป
ก่อนหน้านี้จะนับเป็นอะไร การเล่นขายของอย่างนั้นหรือ

“ย่าห์!”

เจียนหนิงสะบัดแส้ไล่ม้าเสียงดัง เป้าหมายเดียวในตอนนี่
คือรีบหนีไปให้ไกลที่สุด

ทว่าคนที่ไล่ตามมากลับไล่ทันเขาได้โดยง่าย หน้าซำยังดู
จะควมมัวอย่างชานาญ ไม่นานก็เข้ามาเทียบเคียงอยู่ข้างตัวเขา
แล้ว

“คุณชายวันเหยียน ข้าว่าท่านควรคิดให้ดี หากได้รับ
บาดเจ็บขึ้นมาจะไม่คุ้มเอา”

น้ำเสียงของชายผู้นั้นฟังดูสุภาพ แต่ถ้อยคำกลับแฝงไป
ด้วยแรงกดดันและคำขู่ชัดเจน

เขียนหน้าหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธ กลางเมืองหลวง
เช่นนี้ ต่อให้เป็นพระโอรสในราชวงศ์ก็ยังไม่มียุติคนกล้าอุกอาจ
คิดลักพาตัวคนกันกลางถนนถึงเพียงนี้

หรือต่อให้เป็นลูกหลานตระกูลใหญ่ผู้เสนออดีพวกนั้น
ก็ยิ่งรู้ดีว่าเรื่องใดควรทำ เรื่องใดไม่ควรทำ ท่าที่แบบไหนจะ
สร้างศัตรู และผู้ใดที่ไม่ควรล้ำเส้น หากไม่ใช่เพราะอ่าน
สถานการณ์ออก จะมีสิทธิ์ลอยชายในเมืองหลวงได้อย่างไร

ทว่าพระชายายงชินอ่องผู้นี้ ช่างกล้านัก! ถึงกับกล้าลงมือ
ลักพาตัวคนในเมืองหลวงเชียหรือ!

เขียนหนึ่งปรายตามองชายข้างตัว ก่อนกล่าวเสียงเย็น

“เจ้ารู้หรือไม่ว่านี่คือเมืองหลวง การลงมือในที่เช่นนี้
หมายถึงอะไร เจ้ายังไม่เข้าใจอีก? หรือพระชายายงชินอ่อง
คิดจะให้พวกเจ้าทำงานเสร็จแล้ว...ตายตกไปด้วยกันทั้งหมด?”

ชายผู้นั้นชะงักไปเล็กน้อย ราวกับเพิ่งนึกขึ้นได้ว่า
ที่ที่พวกเขาอยู่นั้นไม่ใช่ดินแดนกันดารที่ไร้คนสนใจ แต่เป็น
ใต้ฝ่าพระบาทของโอรสสวรรค์ เมื่อคิดได้เช่นนั้น เหงื่อเย็นก็ผุด

เต็มหลังจนรู้สึกหนาววาบ การควมมำของเขาก้ชะลอลงอย่าง
ไม่รู้ตัว

เขียนหนังสือที่จับสังเกตได้ ไม่ได้แสดงท่าทีโล่งใจที่รอดตัว
มาได้เลยแม้แต่น้อย เพราะเขารู้ดีว่า คนที่ไล่ตามมาได้ครั้งหนึ่ง
ก็อาจไล่ตามมาได้อีก และที่สำคัญ...อีกฝ่ายไม่ได้ปฏิเสธคำถาม
ของเขา นั่นยิ่งตอกย้ำว่าเขาคาดไม่ผิด

เขาแยมยิ้มอย่างเป็นมิตร หายใจเข้าออกสองสามครา
แล้วกล่าวว่า

“สหาย เจ้าก็รู้ดี หากเข้าไปอีกเพียงครู่ ไม่เพียงจับข้า
ไม่ได้ พวกเจ้าคงหลบหนียากกว่าเดิม ข้าไม่ยากลำบากใจไป
กว่านี้ หากตอนนี้พวกเจ้าถอย ข้าจะทำเหมือนเรื่องนี้ไม่เคย
เกิดขึ้น ส่วนพระชายาของชินอ่อง...ไหนๆ นางอยากติดต่อกับ
พวกข้าตระกูลหวันเหียนถึงเพียงนี้ เช่นนั้นข้าคงต้องไปเยี่ยม
นางถึงที่บ้างแล้ว”

ชายผู้นั้นเงยบไปอืดใจหนึ่ง ก่อนจะเข้าใจว่าเรื่องนี้
ไม่ควรแลกด้วยชีวิตพวกพ้อง เขาก้มหัวเล็กน้อย แล้วกล่าวว่า

“ขอบคุณมาก”

จากนั้นก็ตั้งบังเหียนให้ม้าชะลอ ความม้ากลับไปทางเดิม
และไม่นานก็กลับไปจากสายตาเจียนหนึ่ง

เจียนหนึ่งมองตามแผ่นหลังของเขา แล้วยกมือเช็ด
เหงื่อเย็นบนหน้าผาก หากอีกฝ่ายไม่ถอยเสียตอนนี้ เขาเอง
ก็ไม่มั่นใจนักว่าจะรอดพ้นมาได้ แล้วผลลัพธ์ก็คงไม่ใช่สิ่งที่เขา
ต้องการเป็นแน่

แน่นอน ที่เขากล่าวออกไปก่อนหน้านั้นไม่ใช่เรื่องลวง
เพียงแต่ทั้งหมดจะเป็นจริงได้ก็ต่อเมื่อเจ้าหน้าที่ของทางการ
มาทันเวลาเท่านั้น ไม่อย่างนั้นคำพูดเหล่านั้นก็ไม่มี ความหมาย

คิดถึงตรงนี้ แววดาเจียนหนึ่งก็ฉายแววสับสนเล็กน้อย
แต่ก็ยังมีแววโล่งอกที่รอดตายอย่างยากเย็นปรากฏอยู่

เขาควมม้ากลับจวนทันที เพราะในเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้ว
เขาย่อมต้องใส่ใจอย่างจริงจัง ใครจะรู้ว่าคราวหน้า พระชายา
ยงชินอ่อนงจะจับตุ๊กไม้อะไรมาลงมืออีก

หวังตัวเองก็ไม่คาดคิดว่าพระชายายงชินอ่อนงจะบ้าบิ่น
ถึงเพียงนี้ กล้าส่งคนมาลักพาตัวกันถึงกลางเมืองหลวง
หากเรื่องนี้รู้ไปถึงเบื้องบน เกรงว่าจะยากต่อการอธิบาย

แต่เมื่อคิดว่าบุตรชายของตนเกือบถูกจับตัวไป ใจก็อดสะท้านจนเหงื่อเย็นซึมเต็มแผ่นหลังไม่ได้

“เรื่องนี้ปิดไว้ไม่ได้ ต้องบอกน้องสาวเจ้า แล้วก็ห้ามปิดบัง จงหย่งจวินอ่อนด้วย พระชายายงชินอ่อนช่างกล้านัก เพียงเพื่อร้านค้าไม่กี่แห่งก็กล้าลงมือเสี่ยงขนาดนี้ หากมีใครกระตุ่นอีกนิด นางอาจล่าส่งคนมาฆ่าถึงหน้าประตูบ้านเลยก็ได้ ไม่ได้การ! ก่อนที่จะจัดการเรื่องนี้ให้จบสิ้น ห้ามแม่เจ้าและพวกคนในบ้าน ออกจากจวนเด็ดขาด ไม่เช่นนั้นคงจะถูกฉวยโอกาสเข้าจริงๆ”

หวังดำคิดไปพูดไป ขณะเดียวกันก็ฝนหมึกเขียนจดหมาย พอเขียนเสร็จก็รีบสั่งให้พ่อบ้านนำจดหมายไปส่งถึงคฤหาสน์นอกเมืองของจงหย่งจวินอ่อน

ทางฝั่งคฤหาสน์นอกเมือง อันถึงเพิ่งออกจากห้องหนังสือ และกำลังจะไปหาหวานซี ก็พอดีกับที่หลินซู่จิวเดินเข้ามาแจ้งว่าทางตระกูลหวั้นเหยียนมีจดหมายเร่งด่วนมาถึง

อันถั่งเล็กคิ้วขึ้นเล็กน้อย เขานึกไม่ออกว่าตระกูล
หวันเหยียนจะมีเรื่องอะไรต่วนถึงเพียงนี้ แต่ก็ไม่ได้กลับไป
เพียงแต่รับสั่งให้หลินซูจิวนำจดหมายนั้นมาให้ดู

เพียงอ่านจดหมายจนจบ ความไม่สบอารมณ์ในดวงตา
ของเขาก็หายวับ กลายเป็นแววเย็นเยียบแทน

“หลินซูจิว เตรียมม้าให้ข้า ข้าจะไปจวนพี่สี่”

บัดนี้เขาร้อนใจขึ้นมาจริงๆ แล้ว เขาไม่เคยคิดเลยว่า
พระชายาของชินอ่องจะเป็นหญิงเสียสติถึงเพียงนี้ เรื่องครั้งก่อน
ยังไม่ทันจบดี นี่กลับกล่าใช้เครือข่ายอำนาจเก่าของตระกูลเดิม
อีกครั้ง

จะสำเร็จหรือไม่ ไม่สำคัญ สิ่งที่เกิดขึ้นล้วนกระทบต่อ
ภาพลักษณ์อย่างรุนแรง หากทางตระกูลหวันเหยียนไม่รีบ
รายงานแล้วพี่แปดทราบเข้า เขากับหว่านซีอาจจะลำบากหนัก

ให้ตายเถอะ! เขาไม่เคยอยากฆ่าสตรีใดเท่าครั้งนี้มาก่อน
เลย

อันถั่งเป็นคนมีสติรอบคอบพยายามจัดการเรื่องใหญ่ หากมิใช่เช่นนั้น วันแรกที่อุลาน่าลาชื่อโจมตีหว่านซี เขาก็คงไม่สามารถช่วยกลบเรื่องให้เงียบลงได้สำเร็จ

ส่วนตอนนี้ที่เขาสนับสนุนให้หว่านซีตอบโต้กลับ ก็เพราะต้องการให้อูลาน่าลาชื่อได้บทเรียนสักครั้ง หวังให้หญิงผู้นั้นรู้จักอยู่ในกรอบ ไม่คาดเลยว่านางจะบ้าคลั่งยิ่งกว่าที่เขาคิด

มีความแค้นอะไรนักหนา!

เมื่ออันถั่งนำเรื่องทั้งหมดไปบอกอินเจิน อีกฝ่ายเพียงยิ้มเฉยๆ ดูจากสีหน้าก็พอเดาได้ว่าแม้แต่อินเจินเองก็ไม่คาดคิดว่าพระชายาของเขาจะกล้าเสี่ยงชีวิตเพียงเพื่อร้านค้าสามสี่แห่ง การกระทำเยี่ยงนี้ย่อมทำให้เขารู้สึกผิดหวังในตัวอีกฝ่าย

ภายในจวนยงซินอ้อ อูลาน่าลาชื่อได้ข่าวเรื่องแผนการ ล้มเหลวก็ขมวดคิ้วแน่น ความหงุดหงิดก่อตัวขึ้นอย่างรุนแรง จนต้องลุกขึ้นเดินวนไปวนมาในห้อง ทั้งที่ยังไม่เข้าเดือนสี่ดี แต่เหงื่อเย็นกลับไหลท่วมแผ่นหลัง

เดิมทีนางวางแผนจะใช้เงินหนึ่งเป็นข้อต่อรองกับ
หว่านซี ด้วยความหวังจะหยุดการโจมตีของฝ่ายนั้น สิทธิทรัพย์
ที่สูญเสียชีวิตไปทำให้นางแทบไม่เหลือเงินพอจะกดข่มสตรี
ในเรื่องหลังได้ โดยเฉพาะหลี่ซื่อที่เป็นไม้เบื่อไม้เมากันมานาน

ด้วยเหตุนี้ นางจึงอ้างชื่อบิดา ขอความช่วยเหลือจาก
อดีตทหารใต้บังคับบัญชา หวังว่าจะทำเรื่องนี้ให้สำเร็จ แต่ก็ยัง
ล้มเหลวไม่เป็นท่า ที่สำคัญคือไม่รู้ว่ามีอีกฝ่ายจับต้นชนปลายได้
หรือไม่ว่าใครเป็นผู้อยู่เบื้องหลัง

อุลาน่าลาซื้อขยำผ้าเช็ดหน้าในมือจนยับยู่ยี่ ดวงตา
เหลือบมองออกไปนอกหน้าต่างด้วยความกระวนกระวาย
คล้ายกำลังรอใครบางคนหรือรอฟังข่าวบางอย่าง

“พระชายา! ซุนหม่ามัวกลับมาแล้วเพคะ อีกเดี๋ยวจะเข้า
มาถึงเรือนในแล้ว”

ซวงเอ๋อร์วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามารายงาน ใบหน้า
เต็มไปด้วยความร้อนรน

บทที่ 336 ที่แท้เป็นเพราะเหตุใด

“พระชายา! ชุนหมั้วมัวกลับมาแล้วเพคะ อีกเดี๋ยวจะเข้ามาถึงเรือนในแล้ว”

ชวงเอ๋อรั่วิงกระหืดกระหอบเข้ามารายงาน ไบหน้าเต็มไปด้วยความร้อนรน

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ความหงุดหงิดบนไบหน้าอูลาน่าลาซื่อ ก็จางลงเล็กน้อย นางสูดลมหายใจเข้าลึกเพื่อระงับอารมณ์ ก่อนจะยกเท้าเดินออกไปทางหน้าประตู ชวงเอ๋อรั่วิบเดินตามอยู่ด้านหลัง สีหน้ายังเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด

“บ่าวชราคารวะพระชายาเพคะ”

เมื่อชุนหมั้วมัวก้าวเข้าสู่เรือนใน เห็นอูลาน่าลาซื่อยืนรออยู่ด้านหน้าก็รีบค้อมกายทำความเคารพ ทว่าไบหน้าไม่ได้ปรากฏอาการประหลาดใจที่ได้รับการต้อนรับ กลับรู้สึกกดดันยิ่งนัก

“หมั้วหมั้ว ข้างนอกเป็นอย่างไรบ้าง พวกเขาทำให้ เบื้องบนสงสัยหรือไม่”

อุลาน่าลาซื้อเอ่ยถามเสียงต่ำ สายตามองไปทาง ชุนหมั้วหมั้ว ส่วนนี้ซึ่ขึ้นไปบนฟ้าราวกับสี่ถึงวังหลวง เมื่อเห็น อีกฝ่ายส่ายหน้า ในใจก็เบาลงเล็กน้อย

สิ่งที่นางกลัวที่สุดคือเรื่องล้มเหลวแล้วยังถูกจับได้ หากเรื่องถึงหูฮ่องเต้ นางคงไม่มีทางรักษาตำแหน่งพระชายาไว้ ได้อีก วันคืนที่ถูกกักบริเวณคือฝันร้ายที่ไม่อาจลืมเลือน ถ้าคราวนี้ถูกจับได้ อีก นางยอมตายเสียดีกว่ากลับไปเผชิญ ความอัปจนในเรือนหลัง

“พระชายา แม้ทางวังหลวงจะไม่มีเคลื่อนไหว แต่ทางทำนองน่าจะทราบแล้ว บ่าวเห็นว่าพระชายาควรรีบไป คฤหาสน์นอกเมือง ฉวยโอกาสขอประทานอภัยไว้ล่วงหน้า”

ชุนหมั้วหมั้วเตือนอย่างร้อนใจเมื่อเห็นอุลาน่าลาซื้อ คู่มือคลายลง

สีหน้าของอุลาน่าลาซึ่งอปรากฏความไม่พอใจเล็กน้อย จึงรีบซ่อนมันไว้ทันที นางยอมรู้ดีว่าสถานการณ์ตอนนี้ไม่อาจทนฟังคำเตือนเป็นครั้งที่สองได้อีก

“หมั้วหมั้วพูดเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร จะให้เข้าไปที่คฤหาสน์นอกเมือง เจ้ากล้ายืนยันหรือว่าท่านอ่องเพียงต้องการให้เข้าไปขอขมา มิใช่ใช้โอกาสนี้เพื่อออกเรื่องทั้งหมดให้เจียบลง?”

“เอ่อ...”

ซุนหมั้วหมั้วมองสีหน้าไม่พอใจของอุลาน่าลาซึ่งอยู่ครู่หนึ่งอย่างไม่รู้จะตอบอย่างไรดี

เรื่องนี้เห็นได้ชัดว่าไม่อาจปิดบังได้ อีกทั้งการยอมรับผิดโดยสมัครใจกับการถูกลงโทษโดยไม่เต็มใจ ย่อมให้ผลลัพธ์ที่ต่างกันโดยสิ้นเชิง

ยิ่งไปกว่านั้น ซุนหมั้วหมั้วไม่คิดว่าท่านอ่องจะเป็นคนพูดง่าย แม้พระชายาจะไม่ยอมรับก็เถอะ แต่พวกนางที่อยู่ข้างๆ กลับมองเห็นอย่างชัดเจน นับแต่พระชายายีนกรานจะเล่นงานตระกูลหวันเหยียน ท่านอ่องก็เจียบไปโดยสิ้นเชิง

เป็นไปได้อย่างไรที่ไม่มีปฏิกิริยาเลย มีเพียงคำอธิบายเดียวเท่านั้นคือ ท่านอ๋องเห็นว่าพระชายาไม่ใส่ใจคำเตือนของเขา จึงเลือกจะทอดทิ้งนางเสียเลย

“หมั้วหมั้ว เรื่องนี้เรายังไม่ต้องพูดถึง ตอนนี้สิ่งสำคัญคือให้แน่ใจว่าในวังมีปฏิกิริยาอย่างไร อีกทั้งส่งคนไปสืบข่าวทางฝั่งท่านอ๋องด้วย”

เสียงของอูลาน่าลาซื่อไม่ดังเท่าก่อนหน้านี้นัก คาดว่าเรื่องนี้ทำให้นางรู้สึกหวาดหวั่นอยู่มาก

สีหน้าของซุนหมั้วหมั้วยังคงเคารพนอบน้อม ทว่าภายในอดถอนหายใจไม่ได้

พระชายากำลังฝันทนอย่างเห็นได้ชัด และตนเองก็ไม่อาจพูดอะไรได้ นอกจากภาวนาในใจให้สวรรค์เห็นแก่หน้าของท่านชายใหญ่ โปรดให้ท่านอ๋องมองผ่านเรื่องนี้ไป

“บ่าวเข้าใจแล้ว จะรีบส่งคนไปสืบข่าวให้เพคะ”

ซุนหมั้วหมั้วคำนับอูลาน่าลาซื่อหนึ่งที แล้วรีบออกไปอย่างเร่งรีบ

หากจะกล่าวว่าเดิมที่อูลาน่าลาซึ่ยังมีความหวังอยู่บ้าง
ทันทีที่ซุนหมั้วนำคำพูดของอินเจินกลับมาถ่ายทอด นางก็รู้
ทันทีว่าทุกอย่างที่วางแผนไว้ล้วนล้มเหลวไม่เป็นท่า

นางควรจะได้ตั้งแต่แรกแล้วว่า คนอย่างอินเจิน
ที่ไม่ยอมให้ใครขัดคำสั่ง อยู่ๆ กลับยอมให้นางลงมือ
ตามอำเภอใจ ยอมให้นางตกต่ำถึงเพียงนี้โดยไม่ยื่นมือช่วย
เกรงว่าเขาคงคาดการณ์ผลลัพธ์นี้ไว้ตั้งแต่ต้นแล้ว

“หมั้วหมั้ว จงหย่งจวินฮ่องน่าจะเคยไปที่คฤหาสน์นอกเมือง
ไซ่หรือไม่ว่!”

น้ำเสียงของอูลาน่าลาซึ่แหลุ่มสูงขึ้นเล็กน้อย
ดูเหมือนว่าตอนนี้เองนางถึงเพิ่งตระหนักว่าแท้จริงแล้วตนเอง
คิดผิดมาโดยตลอด

“ทูลพระชายา จงหย่งจวินฮ่องเคยไปที่คฤหาสน์นั้น
เพื่อพบท่านฮ่องจริง แต่พูดคุยเรื่องใดบ้างบ่าวไม่ทราบ เพียงแต่
ดูจากท่าทีของซุงกงแล้ว ไม่ยากจะเดาว่าครั้งนี้ท่านฮ่องโมโห
แล้วจริงๆ พระชายาคงต้องเตรียมใจไว้บ้าง สำหรับการคัดเลือก

หญิงงามคราวนี้ เกรงว่าในจวนจะมีชายารองฐานะสูงส่งเข้ามา
เพิ่มอีกหนึ่งคน”

ขุนหม่อมมัวลตเสียงลง เอ่ยกับอูลาน่าลาซื้อด้วยท่าที่
นอบน้อมระมัดระวัง

ทันทีที่สิ้นเสียงของนาง ก็มีเสียงกรีดร้องด้วยความ
เดือดดาลของอูลาน่าลาซื้อตอบกลับมา

“ใครเป็นคนพูด ใครเป็นคนตัดสินใจ! เป็นท่านเอง หรือ
เป็นอันถึงปากมากผู้นั้นกันแน่”

“พระชายา โปรดระวังถ้อยคำ”

ขุนหม่อมมัวมองอูลาน่าลาซื้อที่เอาแต่ระเบิดโทสะจนหมด
ภาพลักษณ์สง่างามในยามปกตಿಯังสิ้นเชิง จึงส่งสัญญาณ
ทางสายตาให้ชวงเออร์รี่ไปเฝ้าอยู่ที่หน้าประตู เพื่อไม่ให้ใคร
แอบฟัง

ตอนนี้จึงหยั่งจวินเองไม่ใช่แค่องค์ชายหัวโล้นที่เคย
ติดตามองค์ชายแปดอีกต่อไป เขาเป็นที่ไว้วางใจของทั้งฝ่ายบาท
และท่านเองมาโดยตลอด

แต่เดิมซุนหม่วมัวก็ไม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้ พยายาม
ทัดทานหลายครั้งแต่ไร้ผล เพราะอุลานาลาซื้อไม่ใช่คนขาด
ความคิดเช่นต่งเอ้อซื่อ แต่คนที่ฉลาดเช่นนี้กลับทำผิดซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่าในเรื่องพวกนี้ ทั้งที่เคยล้มมาแล้วแท้ๆ กลับไม่รู้จัก
จดจำเป็นบทเรียน ช่าง...

“ให้ระวังถ้อยคำรี! อี! เขากล้ายี่นมือมาถึงเรือนในของ
ยงชินอ่อง เช่นนั้นข้าจะตำเขาไม่ได้เลยหรือ”

อุลานาลาซื้อทรุดตัวลงนั่งข้างๆ หายใจหอบถี่ราวกับ
ไฟโทสะไม่มีทางระบายออก

ซุนหม่วมัวมองนางแล้วก็อดบ่นในใจไม่ได้

ถ้าท่านไม่ยี่นมือไปยุ่งกับเรือนในของเขาก่อน เขาจะ
เสียเวลาคิดบัญชีกับท่านหรือ

แน่นอนว่าเรื่องเช่นนี้นางไม่กล้าพูดออกมาต่อหน้า
พระชายาหรือ เพราะเรื่องของเจ้านายต้องให้เจ้านายจัดการ
กันเอง คนเป็นบ่าวเข้าไปยุ่งก็ไม่ต่างจากหาเรื่องใส่ตัว

“พระชายา เรื่องนี้เป็นที่แน่นอนแล้วเพคะ หากมัวแต่
โกรธจนทำร้ายร่างกายตัวเอง ก็ไม่สู้ใช้โอกาสดีก่อนเริ่มคัดเลือก
หญิงงามนี้ สืบดูความเป็นมาของบรรดาสาวงามเอาไว้บ้าง
อย่างน้อยก็จะได้เตรียมตัวทัน”

ขุนหม่อมมัวถอนหายใจ ก่อนจะกล่าวโน้มหน้าต่อ

“ก็ได้ หม่อมมัวให้คนออกไปสืบข่าวก่อนก็แล้วกัน ถึงข้าจะ
มีหงส์อยู่ข้างกาย แต่ใครจะไปรู้ว่าท่านฮ่องจะไม่มีความคิดอื่น
อีก”

อุลาน่าลาซื่อเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่พอใจนัก แต่ก็มี
อ่อนแรงแฝงอยู่ในน้ำเสียงนั้น

คาดว่านางเองก็รู้ดี หลังผ่านเหตุการณ์มาหลายครั้ง
แม้เงินจะไม่ลงโทษกับบริเวณนางอีก แต่คงไม่อาจให้เกียรติ
นางเช่นเดิมได้อีกต่อไป นางเคยมีเรื่องกับทั้งอินถังและหวานซี
หลายหน หนแรกก็ทำให้นางเสียการสนับสนุนจากตระกูลเดิม
หนที่สองก็ถูกกักขังอยู่ในเรือนหลัง และครั้งนี้ร้ายที่สุด ถึงขั้น
ต้องเสียร้านค้าทั้งหมดที่ได้ติดตัวมาเป็นสินเดิม

อุลาน่าลาซื้อไม่อาจยอมรับผลลัพธ์เช่นนี้ได้ แต่สิ่งที่นางคาดไม่ถึงคือ นี่ยังไม่ใช่เรื่องที่เลวร้ายที่สุด เพราะหลังจากสูญเสียร้านค้าเหล่านั้นแล้ว ยังมีคนมายึดอำนาจของนางต่อ

“อีกเรื่องหนึ่ง ให้คนจับตาดูพวกหญิงแพศยาที่อยู่ในคฤหาสน์นอกเมืองให้ดี อย่าให้พวกนางมาปั่นป่วนได้อีก”

ทันทีที่พูดถึงพวกสตรีอย่างหล่ซื่อที่อันเงินพาไปยังคฤหาสน์นอกเมือง อุลาน่าลาซื้อก็เห็นเสียงหลอดไฟฟ้่ออกมาด้วยความเคียดแค้นสุดขีด

“เพคะ บ่าวเข้าใจแล้ว”

ซุนหมั้วหมั้วคิดถึงสิ่งที่ตนเห็นในคฤหาสน์นอกเมือง แวดตาก็พลันหม่นหมองลง

ไม่มีร้านค้าอยู่ภายใต้ชื้อตนแล้ว แต่พระชายาก็ยังมีคฤหาสน์นอกเมืองอยู่อีกหลายแห่ง ทว่าคนมากที่น้อย สามีของนางสามารถว่าตำแหน่งผู้ดูแลคฤหาสน์ได้ก็ถือว่าดีมากแล้ว แต่บุตรชายของนางเล่า จะให้ไปทำงานในร้านของคนอื่นก็คงไม่เหมาะ แต่ถ้าจะให้หมกตัวอยู่ในคฤหาสน์นอกเมืองไปตลอด เช่นนั้นจะมีอนาคตอะไร

แต่เรื่องทั้งหมดนี้ ไม่ใช่สิ่งที่คนเป็นบ่าวอย่างนาง จะเปลี่ยนแปลงได้ สิ่งที่พวกนางทำได้ในตอนนี้ คือช่วยให้ อุลาน่าลาซื้อรักษาตำแหน่งในปัจจุบันเอาไว้ให้มัน หากสามารถ รักษาสถานะและอำนาจของพระชายาได้ ไม่ว่าจะป็นร้านค้า หรือคฤหาสน์นอกเมือง วันหนึ่งก็จะกลับมาเป็นของนางอีกครั้ง ดังนั้นสิ่งที่พวกนางต้องทำในตอนนี้ คือวางแผนรับมือกับ ตำแหน่งชายารอง คิดหาทางไม่ให้หญิงงามผู้มีอำนาจเหนือกว่า ได้ตำแหน่งนี้ไป

ช่วงนี้อุลาน่าลาซื้อใช้ชีวิตอย่างไม่เป็นสุขราวกับมด ที่ร่อนรนอยู่บนกระดะทะ ไม่มีแม้แต่ลมหายใจเดียวที่จะสามารถ สงบจิตสงบใจได้ ไม่รู้ว่าเพราะสภาพจิตใจหรืออย่างไร ช่วงนี้ ไม่มีสิ่งใดสมดังหวังเลย และเมื่อได้สติกลับมา นางกลับได้รู้ว่า ตนเองกลายเป็นเรื่องตลกในสายตาผู้คนไปแล้ว ทั้งยังสร้าง ชื่อเสียงให้แก่ตระกูลห้วนเหยียนจนขจรไกลอีกด้วย

ทว่านางกลับไม่อาจยอมแพ้ นางยังต้องรักษาตำแหน่ง ของตนเองไว้ แม้ต้องเผชิญกับการซักถามของอินเจิน จนนางไร้คำโต้แย้งก็ตาม ในใจของนางก็รู้ดีว่า บางสิ่งบางอย่าง ได้สูญสิ้นไปตั้งนานแล้ว และสิ่งที่นางยึดมั่นไว้ไม่เคยเป็น

ความโปรดปรานของอินเงิน แต่คือเกียรติที่เป็นเอกสิทธิ์เฉพาะ
ของพระชายาโดยชอบธรรม

แม้อินเงินจะส่งเพียงจดหมายฉบับหนึ่งไปเตือน
อูลานาลาชื่อ แต่เมื่อเขาทราบถึงท่าทีของคังซึต่อเรื่องนี้แล้ว
ก็หัวขมวดแน่นก็ไม่เคยคลายออกเลย เดิมที่เขาคิดว่า
อูลานาลาชื่อเป็นพระชายาโดยชอบธรรม ย่อมเหมาะสมที่จะ
ดูแลเรือนใน และย่อมเป็นผลดีต่อหงฮุยด้วย เพราะเขาเลี้ยงดู
บุตรชายสายตรงเพียงคนเดียวนี้ให้เป็นผู้สืบทอดมาโดยตลอด
แต่ใครจะคิดว่าอูลานาลาชื่อจะไม่รู้ความ ไม่ให้ความร่วมมือ
เพียงถูกปล่อยตัวออกมา ก็สร้างเรื่องไม่หยุด หากรู้ล่วงหน้าเช่นนี้
เขาคงไม่มีวันปล่อยนางออกมาแน่

ว่ากันถึงเรื่องการเลือก อินเงินเองก็ไม่ได้ไร้ทางเลือก
ปีหน้าจะมีการคัดเลือกหญิงงาม ตราบไคที่มีสาวงามที่มี
ชาติกำเนิดดีเข้าจวน ไม่ว่าจะเป็นคนที่เขาเลือกเอง หรือเป็น
ผู้ที่คังซึพระราชทานให้ หญิงผู้นั้นย่อมต้องมีที่ยืนในจวนนี้
แน่นอน เพียงแต่เขาไม่ยากให้บุตรชายของตนต้องกลายเป็น
เหยื่อของการแย่งชิง นั่นจึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาตัดสินใจ
ทำเรื่องที่เหมือนกำลังทำร้ายตัวเองเช่นนี้

“น้องแก้ว เรื่องทางเสด็จพ่อ ข้าจะเป็นคนไปอธิบายเอง ส่วนทางฝั่งอุลาน่าลาซื่อ ทุกอย่างค่อยว่ากันหลังงานคัดเลือกหญิงงามจบลงแล้วก็ยังไม่สาย อย่างไรก็ตามก็เป็นพระชายา โดยชอบธรรมและยังเป็นมารดาของหงฮุย หากจะจัดการก็ต้อง สะสางให้เด็ดขาด”

อันเงินเอ๋ยพลางมองอินถังและอันเสียงที่นั่งอยู่ตรงข้าม แม้ปกติเขาจะมีท่าทีเยือกเย็นอยู่เสมอ แต่เวลานี้ก็อดไม่ได้ที่จะ รู้สึกกระดากใจอยู่บ้าง

พูดตามตรง เขาเป็นฝ่ายได้รับความช่วยเหลือจาก พวกน้องชายมาโดยตลอด ไม่ว่าจะตัวเขาเองหรือหงฮุยต่างก็เป็นหนี้น้ำใจอย่างใหญ่หลวง

สำหรับทางหวานซี เขาไม่เคยเอ่ยปาก ขอขอบคุณสักคำ ก็ยังไม่เคย แต่ในใจก็ซาบซึ่งรู้คุณดี ทว่าผู้มีบุญคุณกับเขา และหงฮุยอยู่ใกล้แค่เอื้อมเพียงเท่านั้น ก็ยังมีพระชายาที่ไม่รู้ความ ผู้หนึ่งคอยตึงพวกเขาให้ถอยห่างกันอยู่รำไป

แม้อินถังจะรู้สึกขุ่นเคืองอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้คิดจะโยน ความผิดทั้งหมดให้พี่ชาย เขาขมวดคิ้วมองสีหน้ารู้สึกผิดของ

อินเงินแล้วก็อดเผยแวอับจนปัญญาออกมาไม่ได้ ก่อนจะเอ่ย
เสียงต่ำว่า

“พี่สี่ เรื่องนี้ไม่ใช่ความผิดของท่าน ความผิดย่อมมีเจ้าของ
พระชายาของท่านไม่ชอบชารองของข้า ข้อนี้ไม่ใช่ปัญหา
แต่ไม่ชอบใจแล้วถึงกับลงมือเล่นงานข้าแล้วข้าเล่าเช่นนี้
มันเกินไปจริงๆ จะว่าไปแล้ว สิ่งที่ข้าอยากรู้ไม่ใช่ที่ท่านจะ
จัดการกับพระชายาของท่านอย่างไร แต่ข้าอยากรู้ว่า หว่านซี
ไปล่วงเกินพระชายาท่านตรงไหนกัน ถึงทำให้นางเคียดแค้น
ถึงเพียงนี้”

อินเสียงที่นิ่งอยู่ข้างๆ ก็พยักหน้าและครุ่นคิด

จริงของอินถึง สตรีผู้นั้นช่างเข้าใจยากเสียจริง

“เฮ้อ”

อินเงินถอนหายใจเบาๆ สุดท้ายก็จำต้องพักเรื่องนี้
ไว้ก่อน แต่ในใจก็อดคิดไม่ได้ว่าเขาควรรหาโอกาสไปถาม
อุลาน่าลาซื่อสักครั้ง ไม่ใช่เพื่อแก้ปัญหา แต่อย่างน้อยก็อยากรู้
เหตุผลให้กระจ่าง

“พี่สี่ เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว สิ่งที่เราควรระวังไม่ใช่ พี่สะใภ้สี่ แต่เป็นการไม่เปิดโอกาสให้พี่แปดกับน้องสิบสี่ ฉวยโอกาสต่างหาก บัดนี้สถานการณ์เปราะบางเป็นพิเศษ ก้าวพลาดเพียงก้าวเดียว อาจสะท้อนถึงทั้งภาพรวมได้”

อันเสียงเห็นสีหน้าของอันเงินจึงรีบเปลี่ยนประเด็น หันมาเอ่ยถึงจุดประสงค์หลักของการมาหาวันนี้

บทที่ 337 ความทะเยอทะยานของผู้ใด

“พีลี เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว สิ่งที่เราควรระวังไม่ใช่พีลีสักเท่าไหร่ แต่เป็นการไม่เปิดโอกาสให้พีลีพบกับน้องสิบี่ช่วยโอกาสต่างหาก บัดนี้สถานการณ์ไปะบางเป็นพิเศษ ก้าวพลาดเพียงก้าวเดียว อาจสะท้อนถึงทั้งภาพรวมได้”

อันเสียงเห็นสีหน้าของอันเงินจึงรีบเปลี่ยนประเด็นหันมาเอ่ยถึงจุดประสงค์หลักของการมาหาวันนี้

การแย่งชิงราชบัลลังก์นั้น หากไม่สามารถขึ้นครองบัลลังก์ได้ ทุกสิ่งก็ล้วนไร้ความหมาย แม้ว่าการที่องค์รัชทายาทถูกปลดจะเปิดโอกาสให้พวกเขาสร้างฐานอำนาจได้มากขึ้น แต่โอกาสนี้ย่อมมาพร้อมกับอันตราย

เช่นเดียวกับฮ่องเต้ผู้เป็นบิดาของพวกเขา ภายนอกดูเหมือนจะสงบนิ่งไม่แสดงท่าทีใด ทว่าความจริงแล้วกลับจับตามองการเคลื่อนไหวของเหล่าองค์ชายอย่างใกล้ชิด หากไม่ใช่เพราะอันถึงตระหนักรู้ก่อน เกรงว่าพวกเขาคงตกเป็น

เป้าสายตาของฮ่องเต๋ไปแล้ว และคงไม่สามารถปลีกตัวทำการ
ต่างๆ ได้ตามอำเภอใจเช่นตอนนี่

อินถั่งเองก็ไม่ขัดขวางการพูดของอินเสียง เพราะทุกคำ
ล้วนเป็นความจริง สถานการณ์ของพวกเขาในเวลานี้ยังห่างไกล
จากคำว่าได้เปรียบ เมื่อเทียบกับองค์ชายสามที่เปิดเผยตัว
อย่างชัดเจนแล้ว พวกเขากลับเผชิญความเสี่ยงยิ่งกว่า

“เจ้าสิบสามพูดถูก พวกเรานั้นโดดเด๋นมากพออยู่แล้ว
การกระทำของพีสะไก้สีในคราวนี้แม้จะเป็นเรื่องไร้เหตุผล
แต่ก็เป็นโอกาสให้พวกเราได้พบกัน ทว่าในอีกมุมหนึ่งก็ทำให้
ผู้คนเพ่งเล็งพวกเรามากขึ้น ไม่ว่าจะเป็พวกที่อยากเห็น
ความพินาศ หรือผู้ที่อยากฉวยโอกาสจับผิดพวกเรา”

อินถั่งแม้ริมฝีปากแน่น ขมวดคิ้วเล็กน้อย สีหน้า
ดูยุ่งยากใจนัก เห็นได้ชัดว่าเขารับรู้ถึงการคุกคามของ
กลุ่มอำนาจที่หลบซ่อนอยู่ในเงามืด

ว่าด้วยเรื่องอำนาจในเงามืด หากในชาติก่อนอันเงิน
เป็นผู้ที่ถูกบีบจนไม่มีทางเลือก จึงจำต้องสร้างเครือข่ายลับ
ขึ้นมาและคว้าความได้เปรียบได้สำเร็จ เช่นนั้นในชาตินี้ เส้นทาง

ชีวิตที่แปรเปลี่ยนไปของอินถึงกลับทำให้เขากลายเป็นผู้ลงมือก่อนโดยไม่ตั้งใจ ดังนั้นหากเขากล่าวว่ามีปัญหา ก็ย่อมมีปัญหาอย่างแน่นอน เพราะเรื่องนี้ไม่อาจล้อเล่นได้แม้แต่น้อย

อินเงินและอินเสียงไม่เคยสงสัยในคำพูดของอินถึง ตลอดเวลาที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา ความสัมพันธ์ของพวกเขาแน่นแฟ้นจนแยกจากกันไม่ได้

การแย่งชิงราชสมบัตินั้นคือเส้นทางที่เดิมพันด้วยชีวิต แม้จะมีผู้ใดขึ้นครองราชบัลลังก์สำเร็จ แต่จะรักษาตำแหน่งนั้นไว้ได้หรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เมื่อพวกเขาเลือกร่วมมือกัน นั่นก็หมายความว่าไม่ว่าสุขหรือทุกข์ต่างก็จะร่วมฝ่าฟันไปด้วยกัน ฉะนั้นการช่วยเหลือกันย่อมไม่ต่างจากการปกป้องตัวเอง

“จริงด้วย รอให้เรื่องนี้ซาไปก่อนแล้วค่อยว่ากัน ส่วนในเงามืดนั้นต้องระวังพวกที่จ้องเล่นงานเราให้มาก โดยเฉพาะเจ้าแปด เขาเจียมมานาน ตอนนีทำที่ที่เสด็จพ่อมีต่อเขาเริ่มอ่อนลง ถึงขั้นคืนตำแหน่งเบียดเอื้อให้ ไม่แน่ว่าความทะเยอทะยานในใจเขาที่เคยดับไปแล้วอาจกลับมาปะทุขึ้นอีกครั้ง”

อินเงินกล่าวด้วยสีหน้าระมัดระวังชัดเจน เห็นได้ชัดว่า
เขาไม่เคยมองข้ามพลังขององค์ชายแปดเลยแม้แต่น้อย

อินถั่งงายหน้าขึ้น แววดาฉายแววเห็นด้วยกับสิ่งที่อินเงิน
พูด พลังเอ่ยเสริมว่า

“พี่สี่พูดถูก แต่เรื่องนี้ก็เชื่อว่าจะมีแต่ข้อเสีย อย่างน้อย
ตราบใดที่พี่แปดยังไม่ยอมแพ้ การร่วมมือระหว่างเขากับ
น้องสิบสี่ก็จะมีทางมั่นคง พวกเราถือโอกาสนี้แทรกตัวเข้าไป
แม้ไม่อาจเบนความสนใจของคนอื่นได้ทั้งหมด อย่างน้อย
ก็สามารถทำให้ทั้งคู่แตกกันได้”

เดิมที่ความร่วมมือระหว่างสองคนนั้นก็ไม่ได้แน่นแฟ้น
นัก ต่างฝ่ายต่างก็หวังผลประโยชน์เพื่อก้าวไปให้ไกลขึ้นเท่านั้น
เมื่อวันหนึ่งต่างฝ่ายต่างมีพลังของตัวเองแล้ว ใครเล่าจะยอม
เสียสละเพื่อคนอื่น แม้จะมีคนยอม อินถั่งก็ไม่เชื่อว่าองค์ชาย
แปดกับองค์ชายสิบสี่จะเป็นหนึ่งในนั้น

อินเสียงได้ยินดังนั้นก็เงยหน้าขึ้นทันที เอ่ยด้วยน้ำเสียง
มีชีวิตชีวาเล็กน้อย

“พี่สี่ พี่เก้าพูดถูก ช่วงเวลานี้เหมาะที่สุด พวกเราห้ามพลาดเด็ดขาด”

ยิ่งนึกถึงแผนการที่องค์ชายแปดกับองค์ชายสิบสี่วางไว้ลับหลังพวกเขา อันเสียดายก็ยิ่งกัดฟันแน่น สำหรับตัวเขาจะอย่างไรก็ได้ เพราะเมื่อก่อนจวนองค์ชายสิบสามของเขาแทบจะกลายเป็นแหล่งรวมสายสืบ ไม่ว่าใครก็ตาม จะเป็นหญิงในจวนหรือบ่าวไพร่ ล้วนแล้วแต่มีเบื้องหลังที่ไม่อาจไว้วางใจได้ ยกเว้นเพียงไม่กี่คนที่อยู่ข้างกายเขาเท่านั้น

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา เหตุผลที่เขาไว้วางใจเจ้าเวียงคือพระชายาของตนมากขึ้น ไม่ใช่เพราะสิ่งใดอื่น แต่เพราะนางยืนอยู่ข้างเขาอย่างแท้จริง เขาไม่อยากทำให้นางผิดหวัง และไม่อยากกลายเป็นคนที่ไร้ญาติขาดมิตรอย่างแท้จริง จึงเริ่มละทิ้งพฤติกรรมเหลวไหลในอดีต หันมาตั้งใจทำงานร่วมกับอินเงินและอินถั่งอย่างจริงจัง

อย่าดูแคลนงานที่อินเงินและอินถั่งมอบหมายให้ แม้ดูเหมือนเป็นเรื่องเล็กน้อย ทว่ากลับทำให้เขาได้เรียนรู้อะไรมากมาย สิ่งเหล่านี้เองที่ทำให้เขามองสถานการณ์ได้ชัดเจนขึ้น และดับเปลวเพลิงสุดท้ายในใจลงอย่างสิ้นเชิง

การแย่งชิงราชสมบัติ ความทะเยอทะยาน ความโลภ...
เขาย่อมเคยไฝฝืน แต่เชื่อว่าจะเอื้อมถึงได้เสมอไป

ท่ามกลางบรรดาองค์ชาย เขาไม่ได้มีพรสวรรค์โดดเด่น
ที่สุด ไม่ได้เก่งกาจที่สุด กระทั่งสถานะก็ไม่ได้เป็นที่สะดุดตา
แล้วจะมีสิทธิ์ได้ไปแย่งชิงกับพี่น้องเหล่านี้ได้? หรือแค่เพราะเขา
กับน้องสิบสี่เคยมีอาจารย์อย่างฝ่าให้ บุตรชายคนรองของ
ถงกั้วกั้วอย่างนั้นหรือ

หากก่อนหน้านี้ยังมองไม่ออก บัดนี้เมื่อยิ่งเห็น
ยิ่งได้พบเจอมากขึ้น ความทะเยอทะยานในใจก็ยิ่งจางลง
ไม่ใช่เพราะไร้ความทะเยอทะยาน แต่เพราะเขาไม่ปล่อยให้มัน
ครอบงำ

เมื่อใดที่คิดถึงน้องสิบสี่ที่เป็นได้แค่ตัวตลกให้พี่ชาย
เล่นงานอยู่ในกำมือ เขาก็อดรู้สึกไม่ได้ว่าตัวเขาในตอนนี้ที่รู้จัก
ประมาณตนยังจะดีกว่า

ความทะเยอทะยาน...อินเงินไม่เคยขาด

แต่ก่อนเขาหวังจะเป็นอ่องที่เปี่ยมคุณธรรม เพราะ
องค์รัชทายาทในตอนนั้นมีความสามารถโดดเด่น เป็นที่ยอมรับ

ทั้งด้านสติปัญญาและความสามารถ เพียงแต่ภายหลังค่อยๆ
หลงทางโดยไม่รู้ตัว ช้ายังค่อยๆ ถูกผู้คนบีบจนเข้าสู่ทางตัน
วิธีการและการกระทำจึงยิ่งวิปลาสขึ้นเรื่อยๆ

ว่ากันโดยหลักแล้ว การที่องค์กรรัชทายาทถูกปลด
เหตุครึ่งหนึ่งก็มาจากคังซี ฮ้องเต้แม้จะวางแผนมากมายมีชั้นเชิง
แต่กลับล้มไปว่า 'คน' มิใช่เบี้ย

หมากเป็นของตาย แต่คนมีชีวิต หมากสามารถเดินได้
ตามเจตจำนงของเจ้าของกระดาน แต่คนกลับไม่เหมือนกัน
ตราบใดที่มีความคิดเป็นของตัวเอง ทุกอย่างก็จะไม่เป็นไปตาม
แผน

เช่นเดียวกับองค์ชายแปด เดิมที่เขาเป็นหินลับมีด
ที่เสด็จพอมอบให้องค์รัชทายาท ทว่าเพราะหินนั้นแกร่งเกินไป
มีดยังไม่ทันลับได้คมก็พังเสียก่อน

อันถังและอันเสียงในวัยเยาว์ไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับช่วงต้น
ขององค์รัชทายาทมากนัก สิ่งที่พวกเขาจดจำได้ก็มีเพียง
การกดขี่ขององค์รัชทายาทที่ต้องการแสดงสถานะของตน
ทว่าทั้งสองต่างก็รู้ดีว่าอันเงินมีความเคารพต่อรัชทายาท

อย่างยากจะปล่อยวางอยู่ลึกๆ ต่อให้มีความไม่พอใจ พวกเขา
ก็ไม่เคยวิจารณ์องค์กรชทายาทต่อหน้าฟี่สี่เลยสักครั้ง

อีกอย่าง องค์กรชทายาทตกต่ำถึงเพียงนี้แล้ว พวกเขา
ยอมไม่คิดยึดติดอยู่กับอดีตเล็กน้อยพรรคนั้นอีก

“ดีแล้ว ฟี่สี่คิดรอบคอบเช่นนี้ก็ดีแล้ว ไม่ว่าฟี่สี่จะตัดสินใจ
อย่างไร พวกเราย่อมสนับสนุนเต็มที่”

อันถ้งไม่อยากจะให้เรื่องพรรคนี้กลายเป็นเหตุให้เขา
ไม่ลงรอยกับอันเงิน จึงยอมถอยให้ด้วยความเต็มใจ

เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายคิดถึงตนทุกทาง อันเงินก็ยิ่งรู้สึกผิด
ความไม่พอใจที่มีต่ออูลานาลาซื่อก็ยิ่งทวีคูณ หากก่อนหน้านี้
เขายังลังเลอยู่บ้าง เช่นนั้นในเวลานี้เขาก็ตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว
ว่าจะต้องให้คำตอบกับอันถ้งให้ได้

“คำขอบคุณพูดไปก็ไร้ค่า มีบางเรื่องตอนนี้ฟี่สี่ยังทำ
ไม่ได้ แต่ในวันหน้า ฟี่สี่จะให้คำตอบที่พวกเขาไม่ผิดหวังแน่”

อันเงินมองพวกเขาด้วยสีหน้าจริงจัง เอ่ยอย่างหนักแน่น

อันถั่งกับอันเสียงไม่เคยคิดจะบังคับให้อันเงินต้อง
ตัดสินใจอะไรในตอนนี้อยู่แล้ว คนที่ทำผิดก็ไม่ใช่เขา เช่นนั้น
ผู้ที่ควรรับผิดชอบก็ย่อมไม่ใช่เขาเช่นกัน

หลังจากนั้น อันเงินก็รั้งให้อันถั่งกับอันเสียงอยู่กินอาหาร
ค่าที่คฤหาสน์ ก่อนทั้งสองจะจากไป

เพียงแต่ก่อนจากกันก็ต้องสร้างทำที่เสียหน่อย ทำยที่สุด
แล้ว การกระทำของอุลาน่าลาชื่อในสายตากคนนอกก็ไม่ได้ดูเป็น
แค่การยั่วยุทธมดา หากพวกเขาไม่มีความขัดแย้งใดเลย และ
ยังคงเหมือนเมื่อก่อน คงเสียงไม่ได้ที่ใครต่อใครจะเริ่มคิดมาก

เมื่อมองแผ่นหลังของอันถั่งและอันเสียงที่จากไป
สิ่งที่อันเงินรู้สึกเสียใจที่สุดในตอนนี้ คงเป็นการที่เขาเปลว
หลุดปากถึงความทะเยอทะยานของตนให้อูลาน่าลาชื่อรู้เข้า
หากตอนนั้นเขารอบคอบกว่านี้ ปัญหามากมายคงไม่บานปลาย
ถึงเพียงนี้

สำหรับเรื่องการจัดการกับอุลาน่าลาชื่อ อันเงินไม่ได้
ลังเลนัก ทว่าหลายเรื่องก็เชื่อว่าขึ้นอยู่กับความตั้งใจของเขา

เพียงผู้เดียว หากขาดจังหวะที่เหมาะสม ต่อให้อยากลงมือก็ยาก
จะทำได้

ขณะที่อินถ์กับอินเสียงกลับถึงคฤหาสน์นอกเมือง ก็พบกับอินเอ๋ที่พาเด็ก ๆ กลับมาเช่นกัน เมื่อเห็นเหล่าองครักษ์ห้ามหมู่ปากกลับมาหลายตัวก็รู้ทันทีว่าวันนี้พวกเขาล่าสัตว์มาได้ไม่น้อย

ทันทีที่เห็นพวกเขากลับมา อินเอ๋ก็โยนธนูในมือให้องครักษ์นายหนึ่งอย่างไม่ไยดี แล้วรีบสาวเท้าเข้ามาหาทั้งสอง ด้วยสีหน้าภาคภูมิใจเต็มเปี่ยม

“ดูนี่สิ! บอกแล้วให้ไปด้วยกัน ก็ยังต้องจะไปหาฟี่สี่อยู่นั่น ถ้าถามข้า ลู้เรียกฟี่สี่มาที่นี่เลยดีกว่า เราสี่พี่น้องรวมตัวกันพาเด็กพวกนี้ออกไปล่าสัตว์ รับรองว่าได้มากกว่านี้แน่!”

ขณะที่พูด อินเอ๋ก็แกว่งแขนไปมาอย่างกระตือรือร้น เห็นได้ชัดว่าอารมณ์ดีเหลือเกิน เด็ก ๆ แต่ละคนที่เดินตามหลังมามองเขาด้วยแววตาเปี่ยมด้วยความเลื่อมใสราวกับเขาเป็นวีรบุรุษของพวกเขาตอนอย่างไรรออย่างนั้น

เมื่อเห็นรอยยิ้มบนใบหน้าของเหล่าเด็กน้อย ทั้งอินถ์
และอินเสียงก็อดรู้สึกอิจฉาอยู่ลึก ๆ ไม่ได้ เมื่อคิดแล้วก็ได้แต่
โอดครวญว่าตนเองแก่ขึ้นทุกวัน

“พี่สิบ ก็บอกแล้วว่าพวกเข้าไปหาพี่สี่เพราะมีเรื่องต้องคุย
กัน ส่วนเรื่องอื่น เอาไว้ค่อยว่ากันตอนเย็นเถอะ”

อินเสียงก้าวขึ้นไปตบไหล่อินเอ๋อเบา ๆ น้ำเสียงเหมือน
ไม่มีอะไร ทว่าเจตนาแฝงในท่าทางกลับชัดเจน

ตรงนี้อย่างไรก็ไม่ใช่สถานที่เหมาะแก่การพูดคุย
อย่าคิดว่าที่ที่ดูปลอดภัยจะปลอดภัยจริง หากเจอคนที่อยากสืบ
ความเคลื่อนไหวของพวกเขา ต่อให้มุมไหนก็ไม่ควรเผลอเผลอ

“เช่นนั้นไว้ค่อยคุยกันตอนเย็นก็ได้ ตอนนี่พวกเจ้า
มาช่วยขจัดของแบ่งให้พวกเด็ก ๆ หน่อย วันนี้พวกเขาวิ่งกัน
ทั้งวัน ได้ของมากมายแบบนี้ เด็ก ๆ ก็มีช่วยไม่น้อย แบ่งให้
เอากลับบ้านไปทำอาหารสักคนละชิ้นสองชิ้นก็ยังดี”

อินเอ๋อพูดเช่นนั้นไม่ใช่เพื่ออวดความสามารถของตน
หากแต่เป็นเพราะขณะไปล่าสัตว์ เขาได้ยินเด็กบางคนพูดถึง
สภาพที่บ้าน จึงรู้สึกสะเทือนใจอยู่บ้าง

สำหรับอินเอ้อแล้ว เรื่องที่ทำให้เขาเสียใจที่สุดก็หนีไม่พ้น ความลำเอียงของเสด็จพ่อ และการที่เสด็จแม่ด่วนจากไปตั้งแต่ เขายังเยาว์วัย ส่วนเรื่องกินอยู่ใช้สอย แม้จะไม่ได้เลิศหรูทุกอย่าง แต่ก็ไม่เคยลำบากอะไรนัก

เขาไม่เคยคิดมาก่อนว่าบางคนแค่ได้กินเนื้อสักคำยังถือเป็นความฟุ่มเฟือย

ชั่วพริบตา นั้น เขาก็รู้สึกถึงความลำบากที่ตนเคยเผชิญ แท้จริงแล้วไม่อาจเรียกได้ว่าลำบาก อย่างมากก็แค่ผิดหวังกับ ชีวิตและรู้สึกไม่ยุติธรรมเท่านั้น

“ก็ดีเหมือนกัน ของพวกนี้เอากลับไปเราก็กินไม่หมด แบ่งให้ทุกคนได้ลองชิมรสชาติสักหน่อยก็ไม่เลว”

เมื่อได้ยินอินเอ้อเสียงก็พยักหน้าเห็นด้วย ไม่ได้คิดอะไรมาก

ส่วนอินเอ้อไม่เคยใส่ใจกับเรื่องพวกนี้อยู่แล้ว อันที่จริง เพราะเขาทำการค้ามานาน เขาจึงเข้าใจชีวิตชาวบ้านมากกว่า พี่น้องคนอื่น และนั่นก็เป็นเหตุผลหนึ่งที่เมื่ออินเอ้อเงินเอ่ยถึง อุดมคติ อินเอ้อถึงให้คำแนะนำที่เหมาะสมที่สุดและสนับสนุนได้อย่างเต็มที่

“เฮอะละ กลับเข้าไปกันก่อนเถอะ! จะได้จัดการเรื่องอื่น
สะดวกขึ้น”

อินถังเลิกคิ้วเล็กน้อย แล้วเป็นคนแรกที่หมุนตัวกลับเข้าไปในคฤหาสน์

บทที่ 338 สิ่งที่เรียกว่า ‘สมดุล’

ชีวิตในคฤหาสน์นอกเมืองสำหรับหว่านซีและพวกเขา คือการปลดปล่อยตนเองจากความเหนื่อยล้า เป็นการผ่อนคลายจากความอ่อนแรง ทว่าสำหรับเด็กๆ ที่อยู่บริเวณใกล้คฤหาสน์ นี่อาจเป็นโอกาสพลิกชีวิตของพวกเขา

เมื่อเทียบกับพวกหงส์ยู่ที่ได้ทุกสิ่งมาอย่างง่ายดาย เด็กพวกนี้ไม่ว่าจะเป็นพวกที่เข้าใจโลกหรือยังไม่รู้ความ ล้วนตั้งใจเรียนรู้อย่างจริงจัง เด็กโตสอนเด็กเล็ก เรียนรู้ทุกอย่างที่พอจะเรียนรู้ได้

ไม่ว่าจะเป็นเพราะเด็กพวกนี้คิดเอง หรือได้รับการสั่งสอนจากบิดามารดา ทัศนคติของพวกเขาที่ตั้งใจจริงก็เพียงพอจะสร้างความประทับใจให้กับอันถั่งและคนอื่นๆ ได้แล้ว

หากไม่เช่นนั้น ด้วยนิสัยที่ติดมาจากการทำงานของเหล่าองค์ชายในเมืองหลวง เกรงว่าหากมีใครตายต่อหน้าต่อตา พวกเขาจะต้องคิดก่อนว่าใครกันที่อยากใส่ร้ายพวกตน ไม่ใช่เป็นเหมือนในตอนนี้ที่ยังนึกถึงเด็กพวกนั้นอยู่เสมอโดยไม่รู้ตัว

หว่านซีไม่สนใจว่าพวกเขาทำเช่นนี้เพราะอารมณ์ชั่ววูบ หรือเพราะตั้งใจจริง นางเพียงต้องการให้พวกเขามีความสุข ก็เพียงพอแล้ว

หลังผ่านเรื่องราวต่างๆ ในชาติก่อน เห็นได้ชัดว่าหว่านซี ในชาตินี้กลายเป็นคนเห็นแก่ตัวมากขึ้น คิดดูแล้ว สำหรับนาง สิ่ง que เรียกว่าภารกิจยิ่งใหญ่ย่อมไม่สำคัญเท่าการได้อยู่ พร้อมหน้ากับครอบครัวอย่างสงบสุข

แม้ว่าชีวิตในคฤหาสน์นอกเมืองจะสนุกสนานอย่าง แท้จริง ไม่เพียงแต่เด็ก ๆ ที่มีรอยยิ้มมากขึ้น แม้แต่พวกเขาเอง ก็เหมือนมีชีวิตชีวามากกว่าเดิม ทว่าพวกเขาก็ไม่อาจเพิกเฉย ต่อทุกอย่างในเมืองหลวงได้เพียงเพราะได้ใช้ชีวิตสบาย ๆ

เช่นวันนี้ เพิ่งกินข้าวกลางวันเสร็จ คนจากเมืองหลวง ก็มาถึงเสียแล้ว

รับสั่งจากคังซี ใครกล้าขัดขึ้น

แม้แต่อินเอ๋อที่มักจะทำตัวสบาย ๆ ก็ยังไม่กล้าอิดออด เมื่อได้ยินว่าเป็นรับสั่งจากเสด็จพ่อ แม้ไม่ยากกลับก็ยังไม่กล้า ปริปาก